

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/145/2024
Identifikačné číslo spisu:	5823232638
Dátum vydania rozhodnutia:	04.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5823232638.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa N. Š., narodeného X. Z. XXXX, N.H. XXX zastúpeného spoločnosťou MaxLaw, s. r. o, advokátska kancelária, Žilina, D. Dlabača 775/33, IČO: 36 419 834 proti odporcom 1/ S. N., H. XX. B. XXXX, N.H. XXX, 2/ Z. N., H. XX. A. XXXX, N. XXX, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 13C/126/2023, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 16. apríla 2024 sp. zn. 10Co/17/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odporcyni 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi v plnom rozsahu.

Odporcovi 1/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 13C/126/2023-72 z 15. januára 2024 zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcom povinnosť spoločne a nerozdielne zdržať sa akýchkoľvek úkonov na pozemku KN-C parcelného č. XXXX/XX, ostatná plocha o výmere 509 m², zapísaného na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) na č. XXXX, k. ú. N., obec Veličná, okres Dolný Kubín, ktoré by bránili navrhovateľovi, jeho rodinným príslušníkom a návštevníkom v príchode, príjazde, odchode a odjazde cez pozemok KN-C parcelného č. XXXX/XX, ostatná plocha o výmere 509 m², zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. N., obec Veličná, okres Dolný Kubín, strpieť príchod, príjazd, odchod a odjazd navrhovateľa, jeho rodinných príslušníkov a návštevníkov cez pozemok KN-C parcelného č. XXXX/XX, ostatná plocha o výmere 509 m², zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. Veličná, obec Veličná, okres Dolný Kubín; odporcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 a 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1 až 3, § 332 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z.

Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že po oboznámení sa s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a s listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom dospel k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodný. Navrhovateľ potrebu nariadenia neodkladného opatrenia odôvodňoval tým, že odporcovia mu bránia v riadnom výkone jeho vlastníckych práv. K uvedeným tvrdeniam predložil fotodokumentáciu, ako aj tri videozáznamy, z ktorých je zrejmé, že v prípade, ak odporcovia parkujú svoje motorové vozidlo pred ich rodinným domom na pozemku parcelného č. XXXX/XX bližšie k hranici pozemku navrhovateľa, má tento zhoršený prístup ku svojim nehnuteľnostiam a aj k rodinnému domu. Z predložených listinných dôkazov, ako aj zo samotných tvrdení navrhovateľa však vyplýva, že nehody medzi stranami sporu začali vznikať niekedy koncom roka 2021. Je preto zrejmé, že sa nejedná o stav, ktorý by spĺňal podmienku naliehavosti a aj nevyhnutnosti, keďže navrhovateľ to, že odporcovia parkujú motorové vozidlo na pozemku parcelného č. XXXX/XX doposiaľ toleroval a napriek tomu, že na správanie odporcov nemali vplyv ani podané trestné oznámenia, nepožiadal podielových spoluvlastníkov pozemku parcelného č. XXXX/XX o rozhodnutie o hospodárení so spoločnou vecou a nepodal na súd ani žalobu. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že navrhovateľ súdu nepreukázal a ani netvrdil, že by na pozemku parcelného č. XXXX/XX bol zákaz stáť alebo existovala dohoda podielových spoluvlastníkov o spôsobe užívania predmetného pozemku, resp. o prípadných obmedzeniach jeho užívania. V danej veci nebolo sporné, že pozemok parcelného č. XXXX/XX je v podielovom spoluvlastníctve viacerých podielových spoluvlastníkov, teda sa nejedná o verejnú cestu. V zmysle ustanovenia § 139 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú podieloví spoluvlastníci. Navrhovateľ v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčil skutočnosť, že by pred podaním návrhu podieloví spoluvlastníci rozhodli o tom, že odporcovia nemajú na pozemku parcelného č. XXXX/XX stáť, resp. že by rozhodli o opaku. S poukazom na výnimočný charakter inštitútu neodkladného opatrenia, ktorého zmyslom je rýchlo a pružne riešiť situáciu, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah súdu odôvodnený nevyhnutnou potrebou dočasnej úpravy pomerov strán sporu z dôvodu, že hrozí nebezpečenstvo vzniku škody, či inej nenapraviteľnej ujmy, súd prvej inštancie zdôraznil, že v danom prípade ide o stav, ktorý trvá už od roku 2021 a nepochybne ide o spor týkajúci sa hospodárenia so spoločnou vecou, kedy je potrebné vykonať dokazovanie, ktoré dokazovanie môže súd vykonať len v rámci konania vo veci samej. Okrem uvedeného samotného zásahu súdu je možné predísť rozhodnutím podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. V kontexte uvedeného súd prvej inštancie z dôvodu neosvedčenia naliehavosti potreby dočasnej úpravy pomerov navrhovateľom, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Z dôvodu, že odporcom úspešným v konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie im náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 16. apríla 2024 sp. zn. 10Co/17/2024 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil; odporcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd i napriek akcentovanému dôvodu naliehavosti navrhovaného neodkladného opatrenia podotkol, že potreba úpravy môže pretrvávať aj určité dlhšie časové obdobie. Odhliadnuc od viacerých problematických aspektov navrhovateľom formulovaného petitu návrhu, v ktorom skutkovo nevymedzil žiadny obsahový rozdiel medzi dvoma požadovanými petitmi, t. j. medzi „zdržaním sa bránenia v príchode, príjazde...“ a „strpením príchodu, príjazdu...“, z hľadiska vykonateľnosti neodkladného opatrenia dostatočne presne, určito nešpecifikoval „priestor“, len všeobecne celý rozsiahly pozemok/pás, ktorého sa uložená povinnosť mala týkať, ktorú nekonkrétnosť ilustruje námietka odporcov, že parkujú v dostatočnej vzdialenosti od pozemku navrhovateľa. Spornou teda bola otázka vymedzenia, pokiaľ navrhovateľ považoval parkovanie za „oprávnené“, ktorá je určujúcim záverom, že základ daného existujúceho skutkového stavu založil samotný navrhovateľ, ktorý ohradil pozemok, ktorého je síce výlučným vlastníkom, avšak práve týmto konaním si sám sťažil a obmedzil vjazd na pozemok a prostredníctvom neodkladného opatrenia chce následne „vnútiť“ iným osobám akceptáciu dôsledkov ním vytvoreného faktického stavu. V tejto súvislosti odvolací súd ustálil, že potreba poskytnutia súdnej ochrany navrhovanou procesnou formou bezodkladnej úpravy pomerov preto nebola osvedčená. Odvolací súd považoval za náležitú úvahu súdu prvej inštancie, že osobitosti danej veci si

vyžadujú vyriešenie hospodárenia so spoločnou vecou v rámci konania vo veci samej. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že odporcom úspešným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, namietaním nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia rozhodnutia. Dôvodil, že odvolací súd sa nezaoberal podstatou veci a to naliehavosťou situácie, lebo v bode 21. odôvodnenia neuviedol žiadnu úvahu, ako k záveru o neosvedčení potreby neodkladného opatrenia dospel. Nezaoberal sa meritom veci a na tvrdenia o ohrození jeho majetku, zdravia a života vôbec nereagoval. Namiesto toho sa zaoberal irelevantnými skutočnosťami napríklad zavinením navrhovateľa. Úvahy odvolacieho súdu o určujúcom závere, že navrhovateľ sám obmedzil prístup tým, že si oplotil pozemok považoval za zmätočné a popierajúce podstatu vlastníckeho práva. Podotkol, že odstránením oplotenia by sa prístupové možnosti z pohľadu práva, technicky a ani nijako inak nezlepšili. Tvrdil, že súd namiesto riešenia podstaty veci nastolil ďalšie otázky bez relevancie k meritu sporu. V tejto súvislosti poznamenal, že súd s formuláciou petitu nie je viazaný, preto bol povinný postupovať podľa § 129 CSP s prípadným následkom odmietnutia podaného návrhu. K údajnému nešpecifikovaniu priestoru, na ktorú spornú otázku poukázal odvolací súd, dovolateľ namietal, že podaným návrhom sa domáhal umožniť prístup k celej nehnuteľnosti. Poznamenal, že riešenie prístupovej komunikácie v danej lokalite je neštandardné z dôvodu rozdielnych vlastníkov jednotlivých pruhov. Oba pruhy boli vybudované v rozdielnom čase a v podstate ide o dve rovnobežné jednopruhovú komunikácie v šírke 3 m. Po druhom pruhu na pozemku C-KN parcelného č. XXXX/XX, navrhovateľ nemá žiadne právo prechádzať, preto ak niekto parkuje na prístupovej ceste pozemku C-KN parcelného č. XXXX/XX je mu znemožnený príjazd k jeho nehnuteľnostiam. Potreba vjazdu do obydľia a možnosť prístupu záchranných zložiek sú skutočnosťami, ktoré podľa názoru dovolateľa neznesú odklad a sú legitímnym dôvodom na ich riešenie formou navrhovaného neodkladného opatrenia. Napokon dovolateľ namietal porušenie zásady rovnosti strán z dôvodu, že odvolací súd bez opory v skutkovom a právnom stave vytkol navrhovateľovi, že si vjazd obmedzil oplotením pozemku, teda legitímnym výkonom svojho vlastníckeho práva, ale na druhej strane ponechal nepovšimnuté parkovanie odporcov bez rozhodnutia spoluvlastníkov pozemku. Uvedený prístup súdu považoval za nerovný a nespravodlivý. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

4. Odporca 1/ písomné vyjadrenie k dovolaniu nepredložil.

5. Odporkyňa 2/ vo vyjadrení k dovolaniu súhlasila so závermi uvedenými súdom nižšej inštancie. Nestotožnila sa s obsahom podaného dovolania. Uviedla, že navrhovateľ si zúžil oplotením prístup k svojej nehnuteľnosti a teda do takejto situácie sa dostal na základe vlastného konania. V konaní nepredložil jediný dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že by mu akýmkoľvek spôsobom bol bránený prejazd cez susedný pozemok registra C-KN, parcelného č. XXXX/XX druh ostatná plocha o výmere 633 m². Predmetný pozemok využívajú všetci vlastníci okolitých rodinných domov bez toho, aby podieloví spoluvlastníci vedení na LV č. XXXX N. E. Ú. N., riešili akékoľvek malichernosti spočívajúce v zakazovaní navrhovateľovi prechádzať po druhej strane komunikácie. Keby takáto situácia existovala, navrhovateľ by jednoznačne takýto dôkaz do súdneho konania predložil. Podľa názoru odporkyne 2/ navrhovateľ chce poškodiť akýmkoľvek spôsobom odporcov na ich právach ako podielových spoluvlastníkov vedených na LV č. XXXX N. E. Ú. N.. Podaným návrhom sa nedomáha vydania neodkladného opatrenia proti všetkým podielovým spoluvlastníkom. Naliehavosť úpravy pomerov navrhovateľ nepreukázal ani dôkazmi založenými do spisu ako privolanie polície, ktorá skonštatovala, že k priestupku nedošlo, ani trestnými oznámeniami, ktoré konania boli vždy zastavené, prípadne email starostovi o subjektívnej predstave navrhovateľa ohľadom parkovania na uvedenom pozemku. V závere podotkla, že z dôvodu zlého stavu oporného múru a odpadajúcich betónových častí vo vlastníctve navrhovateľa na nehnuteľnosti v ich vlastníctve prebieha iné konanie. Zároveň dodala, že momentálne parkujú pred svojim domom tak, aby nebránili vjazdu navrhovateľovi na jeho nehnuteľnosti. Uvedený

stav je stavom dočasným, nie trvalým. Navrhla dovolanie zamietnuť.

6. Navrhovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu odporkyne 2/ k dovolaniu uviedol, že uvádzané skutočnosti vo vyjadrení nie sú predmetom dovolacieho konania. Považoval za paradoxné, že odporcovia, ktorí nezákonne parkujú, sa stavajú do pozície poškodených a on je označovaný za toho, kto právo zneužíva. Navrhol vyhovieť dovolaniu v plnom rozsahu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie

súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

16. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa ustanovenia § 420 CSP dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené, pričom k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo

17. Základným a spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f) CSP je to, že ide o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (R 19/2017).

18. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania, pri splnení podmienok vyplývajúcich z § 325 ods. 1 CSP. Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (sp. zn. 8Cdo/83/2017).

19. V preskúmvanej veci bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, bez podania žalobného návrhu vo veci samej, preto napadnuté rozhodnutie možno považovať za rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej.

20. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal porušenie jeho procesných práv nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením, nezaobráním sa meritom veci, ako aj porušením zásady rovnosti v konaní.

21. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

22. Podľa § 326 ods. 1 a 2 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

23. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie .

24. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. To znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, pričom nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného procesného dokazovania. Osvedčené skutočnosti následne spĺňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Procesu osvedčovania podliehajú všetky zákonné podmienky na nariadenie neodkladného

opatrenia, s osobitným dôrazom na potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie. Z normatívneho textu ustanovenia § 326 ods. 1 CSP vyplýva, že pri osvedčovaní dôvodnosti a trvania chráneného nároku, je navrhovateľ povinný dosiahnuť hodnoverné osvedčenie. Táto sprísnená požiadavka vychádza jednak z premisy, že zjavne nedôvodnému nároku nemožno poskytnúť predbežnú procesnú ochranu. Z konštantnej judikatúry súdov vyplýva, že subjekt domáhajúci sa vydania neodkladného opatrenia musí osvedčiť dôvody na jeho vydanie. Medzi osvedčením a dokázaním nejakej skutočnosti je rozdiel, ktorý odlišuje mieru zisťovania skutkového stavu pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Pri ich zisťovaní sa neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvýš vysoko pravdepodobné (m. m. sp. zn. 6MCdo/5/2021, 1Cdo/147/2011, 5Cdo/65/2010).

25. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý z dôvodu neosvedčenia nevyhnutnosti dočasnej úpravy pomerov v zmysle § 325 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením nepreukázania zákonných podmienok pre jeho nariadenie uvedeným súdom prvej inštancie. Správne upresnil, že samotný atribút bezodkladnosti však bez ďalšieho neznamena, že ide o akútny a jednorazový stav. Potreba upraviť pomery môže byť bezodkladná a pretrvávať aj po určité dlhšie časové obdobie. Rozhodujúce je vždy kritérium splnenia zákonných podmienok v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP). Vychádzajúc z uvedeného preto nebolo povinnosťou súdu nižšej inštancie zaoberať sa meritom veci, lebo zákonná podmienka osvedčenia nevyhnutnosti dočasnej úpravy pomerov, v danom prípade nebola splnená, preto bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia správne zamietnutý.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Navrhovateľ potrebu nariadenia neodkladného opatrenia odôvodňoval tým, že odporcovia mu bránia v riadnom výkone jeho vlastníckych práv. K uvedeným tvrdeniam predložil fotodokumentáciu, ako aj tri videozáznamy, z ktorých je zrejmé, že v prípade, ak odporcovia parkujú svoje motorové vozidlo pred ich rodinným domom na pozemku parcelného č. XXXX/XX bližšie k hranici pozemku navrhovateľa, má tento zhoršený prístup ku svojim nehnuteľnostiam a aj k rodinnému domu. Z predložených listinných dôkazov, ako aj zo samotných tvrdení navrhovateľa však vyplýva, že nehody medzi stranami sporu začali vznikať niekedy koncom roka 2021. Je preto zrejmé, že sa nejedná o stav, ktorý by spĺňal podmienku naliehavosti a aj nevyhnutnosti, keďže navrhovateľ to, že odporcovia parkujú motorové vozidlo na pozemku parcelného č. XXXX/XX doposiaľ toleroval i napriek tomu, že na správanie odporcov nemali vplyv ani podané trestné oznámenia, nepožiadaval podielových spoluvlastníkov pozemku parcelného č. XXXX/XX o rozhodnutie o hospodárení so spoločnou vecou a nepodal na súd žalobu. Zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že navrhovateľ nepreukázal a ani netvrdil, že by na pozemku parcelného č. XXXX/XX bol zákaz stáť alebo existovala dohoda podielových spoluvlastníkov o spôsobe užívania predmetného pozemku, resp. o prípadných obmedzeniach jeho užívania. V danej veci nebolo sporné, že pozemok parcelného č. XXXX/XX je v podielovom spoluvlastníctve viacerých podielových spoluvlastníkov, teda sa nejedná o verejnú cestu. V zmysle § 139 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú podieloví spoluvlastníci. Navrhovateľ pritom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčil skutočnosť, že by pred podaním návrhu podieloví spoluvlastníci rozhodli o tom, že odporcovia nemajú na pozemku parcelného č. XXXX/XX stáť, resp. že by rozhodli o opaku. Potrebu poskytnutia súdnej ochrany navrhovanou procesnou formou bezodkladnej úpravy pomerov preto odvolací súd nepovažoval za osvedčenú.

27. Dovolací súd posudzujúc uplatnenú námietku nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia konštatuje, že napadnuté rozhodnutie spolu s uznesením súdu prvej inštancie, tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), spĺňa zákonné podmienky pre náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z § 236 CSP pre uznesenie v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za neodôvodnené. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podľa názoru súdu podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie,

ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

28. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

29. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolateľ nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jeho nesúhlas s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním existenciu vady zmätočnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP. Napokon ani námietka týkajúca sa porušenia princípu rovnosti zbraní v zmysle čl. 6 ods. 1 Základných princípov CSP, z dôvodu zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemožno považovať za relevantnú.

30. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne a dostatočné a zrozumiteľne a logicky odôvodnené. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa ESLP povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993; II. ÚS 410/06).

31. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd teda dospel k záveru, že z procesného postupu súdov nižších inštancií nevyplýva, že by konanie bolo zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv dovolateľa v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná. Dovolanie preto odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho dôvodu dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu odporkyne 2/ v dovolacom konaní, vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Odporcovi 1/ dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že mu z obsahu spisu preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.